บทสวดมนต์สอนเจ้ากรรมนายเวร

(เพื่อให้เกิดพลังคุ้มครองตัวเอง และผู้ป่วย)

นะโม 3 จบ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ ฯ

บทสวดมนต์สอนเจ้ากรรมนายเวร

สัพเพ สัตตา อะเวราโหนตุ อัพ๊ยาปัชฌา โหนตุ อะนีฆา โหนตุ สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ (เมตตา)

สัพเพ สัตตา สัพพะทุกขา ปะมุญจันตุ (กรุณา)

สัพเพ สัตตา ลัทธะสัมปัตติโต มา วิคัจฉันตุ (มุทิตา)

สัพเพ สัตตา กัมมัสสะกา กัมมะทายาทา กัมมะโยนิ กัมมะพันธุ กัมมะปะฏิสสะระณา ยัง กัมมัง กะริสสันติ กัลยาณัง วา ปาปะกัง วา ตัสสะ ทายาทา ภะวิสสันติ (อุเบกขา)

ทุกกะโต ทุกขะฐานันติ วะทันติ พุทธา

นะหิ เวเรนะ เวรานิ สะมันตีธะ กุทาจะนัง อะเวเรนะ จะ สัมมันติ เอสะ ธัมโม สะนันตะโน ฯ

พุทโธ พุทธัง รักษา ธัมโม ธัมมัง รักษา สังโฆ สังฆัง รักษา

พุทโธ พุทธัง อะระหัง ธัมโม ธัมมัง อะระหัง สังโฆ สังฆัง อะระหัง พุทโธ พุทธัง กัณหะ ธัมโม ธัมมัง กัณหะ สังโฆ สังฆัง กัณหะ ฯ อายุ วัณโณ สุขัง พะลัง ภะวันตุ เต ฯ (สวดเพื่อตนเอง ภะวันตุ เม)

นะสาเปเส พุรุอะกัง ปะริปัตตัง ปะริขันตัง มัจจุราชา นะ ภาสะติ มัจจุราชา นะ ปัสสะติ ฯ

สุญญะโต โลกัง อะเวกขัสสุ ...บุญชู...(สมมุติคนป่วยชื่อ บุญชู) **สัพเพ สัตตา สะทา สะโต อัตตานุทิฏฐิง อูหัจจะ เอวัง มัจจุตะโร สิยา เอวัง โลกัง อะเวกขันตัง มัจจุราชา นะ ปัสสะติ**

อิมัง สัจจะ วาจัง อธิฏฐามิ

ทุติยัมปิ อิมัง สัจจะ วาจัง อธิฏฐามิ

ตะติยัมปิ อิมัง สัจจะ วาจัง อธิฏฐามิ ฯ

โย ทัณเฑนะ อะทัณเฑสุ อัปปะทุฏเฐสุ ทุสสะติ ทะสันนะ มัญญัตตะรัง ฐานัง ขิปปะเมวะ นิคัจฉะติ เวทะนัง ผะรุสสัง ชานิง สะรีรัสสะ วะ เภทะนัง คะรุกัง วาปิ อาพาธัง จิตตัก เขปัง วะ ปาปุเณ ราชะโต วา อุปะสัคคัง อัพภักขาณัง วะ ทารุณัง ปะริกขะยัง วะ ญาตีนัง โภคานัง วะ ปะภังคุณัง อะถะวาสสะ อะคะรานิ อัคคิ ฑะหะติ ปาวะโก กายัสสะ เภทา ทุปปัญโญ นิระยัง โส อุปะปัชชะติฯ

หันทะทานิ ภิกขะเว อามันตะยามิ โว ขะยะวะยะ ธัมมา สังขารา อัปปะมาเทนะ สัมปาเทถาติ อะยัง ตะถา คะตัสสะ ปัจฉิมา วาจาฯ

อุทิฎฐังโข เตนะ ภะคะวะตา ชานะตา ปัสสะตา อะระหะตา สัมมาสัมพุทเธนะ โอวาทะปาติโมกขัง ตีหิ คาถาหิ ขันตี ปะระมัง ตะโป ตีติกขา นิพพานัง ปะระมัง วะทันติ พุทธา นะ หิ ปัพพะชิโต ปะรูปะฆาตี สะมะโณ โหติ ปะรัง วิเหฐะยันโต สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง กุสะลัสสูปะสัมปะทา สะจิตตะปะริโยทะปะนัง เอตัง พุทธานะสาสะนัง ฯ อะนูปะวาโท อะนูปะฆาโต ปาฎิโมกเข จะ สังวะโร มัตตัญญุตา จะ ภัตตัส๎มิง ปันตัญจะ สะยะนาสะนัง อะธิจิตเต จะ อาโยโค เอตัง พุทธานะสา สะนันติ ฯ

<u>เมตตานิสังสะสุตตะปาโฐ</u>

เอวัมเม สุตัง ฯ เอกัง สะมะยัง ภะคะวา สาวัตถิยัง วิหะระติ เชตะวะเน อะนาถะปิณฑิกัสสะ อาราเม ฯ ตัต๊ระ โข ภะคะวา ภิกขุ อามัน เตสิ ภิกขะโวติฯ ภะทันเตติ เต ภิกขุ ภะคะวะโต ปัจจัสโสสุง ภะคะวา เอตะ ทะโวจะ ฯ

เมตตายะ ภิกขะเว เจโตวิมุตติยา อาเสวิตายะ ภาวิตายะ พะหุลีกะตายะ ยานีกะตายะ วัตถุกะตายะ อะนุฏฐิตายะ ปะริจิตายะ สุสะมา รัทธายะ เอกาทะสา นิสังสา ปาฏิกังขาฯ กะตะเม เอกาทะสะฯ สุขัง สุปะติ สุขัง ปะฏิพุชฌะติฯ นะ ปาปะกัง สุปินัง ปัสสะติฯ มะนุสสานัง ปิโย โหติฯ อะมะนุสสานัง ปิโย โหติฯ เทวะตา รักขันติฯ

นาสสะ อัคคิ วา วิสัง วา สัตถัง วา กะมะติฯ ตุวะฏัง จิตตัง สะมาธิยะติฯ มุขะวัณโณ วิปปะสีทะติฯ อะสัมมุฬ์โห กาลัง กะโรติฯ อุตตะริง อัปปะฏิวิชฌันโต พ์รัห์มะโลกูปะโค โหติ ฯ

เมตตายะ ภิกขะเว เจโตวิมุตติยา อาเสวิตายะ ภาวิตายะ พะหุลีกะตายะ ยานีกะตายะ วัตถุกะตายะ อะนุฏฐิตายะ ปะริจิตายะ สุสะมารัทธายะ อิเม เอกาทะสานิสังสา ปาฏิกังขาติ ฯ

อิทะมะโวจะ ภะคะวาฯ อัตตะมะนา เต ภิกขุ ภะคะวะโต ภาสิตัง อะภินันทุนติ ฯ

<u>มงคลจักรวาลน้อย(ย่อ)</u>

อายุวัฑฒะโก ธะนะวัฑฒะโก สิริวัฑฒะโก ยะสะวัฑฒะโก พะละวัฑฒะโก วัณณะวัฑฒะโก สุขะวัฑฒะโก โหตุ สัพพะทา ฯ

ทุกขะโรคะภะยา เวรา โสกา สัตตุ จุปัททะวา
อะเนกา อันตะรายาปิ วินัสสันตุ จะ เตชะสา
ชะยะสิทธิ ธะนัง ลาภัง โสตถิ ภาค์ยัง สุขัง พะลัง
สิริ อายุ จะ วัณโณ จะ โภคัง วุฑฒี จะ ยะสะวา
สะตะวัสสา จะ อายู จะ ชีวะสิทธี ภะวันตุ เต ฯ

(เพื่อตัวเรา **สวด ภะวันตุ เม ฯ** *เต เพื่อผู้อื่น)

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา

สัพพะพุทธานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต ฯ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา

สัพพะธัมมานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต ฯ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา

สัพพะสังฆานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต ฯ

****

คำแปล

บทสวดมนต์สอนเจ้ากรรมนายเวร

(เพื่อให้เกิดพลังคุ้มครองตัวเอง และผู้ป่วย)

ขอให้สรรพสัตว์ผู้เป็นเพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกัน ทั้งหมดทั้งสิ้น อย่ามีเวร ต่อกันเลย อย่าพยาบาทปองร้ายกันเลย อย่ามีความ ทุกข์กาย ทุกข์ใจเลย

ขอให้มีความสุขกาย สุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัย ทั้งสิ้นเถิด (แผ่เมตตา)

ขอให้สรรพสัตว์ ฯลฯ จงพ้นจากความทุกข์โดยประการทั้งปวงเถิด (แผ่กรุณา)

ขอให้สรรพสัตว์ ฯลฯ อย่าได้ปราศจากและอย่าได้พลัดพรากจากสมบัติ และบุคคลที่เป็นที่รักตัวมีอยู่เถิด (แผ่มุทิตา)

ขอให้สรรพสัตว์ ฯลฯ มีกรรมเป็นของตน มีกรรมเป็นทายาท มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย ทำกรรมใดไว้จะเป็นกรรมดีหรือกรรมชั่วก็ตาม จักได้รับผลแห่งกรรมนั้น (แผ่อุเบกขา)

พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ต่างตรัสสอนไว้ว่า ทำทุกข์แก่ท่าน ทุกนั้นจะมาถึงตน

เวรจะไม่ระงับด้วยการไม่จองเวร มันเป็นเช่นนี้ไม่ว่าในกาลเวลาใดก็ตามหรือไม่ว่ากาลไหน ๆ ก็ตาม เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร เท่านั้น ที่กล่าวมานี้เป็นคำสอนที่สืบต่อกันมาตั้งแต่ก่อนพุทธกาลแล้ว (ซึ่งพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ต่างก็ทรงยอมรับว่ามันเป็นจริงอย่างนั้น)

ขอคุณพระศรีรัตนตรัย คือ พระพุทธ พระธรรม และพระอริยสงฆ์ ปกป้องคุ้มครองรักษาทั้งคุณ ญาณบารมีของพระอริยะผู้ทรงอภิญญาทั้งหลาย ช่วยปกป้องคุ้มครอง ช่วยให้มีอายุยืนยาว มีผิดพรรณผ่องใส มีความสุข และมีพลังคุ้มครอง เป็นเหตุให้เกิดพลังปาฏิหาริย์อันเป็นอัศจรรย์ ทำให้พญามัจจุราช(เจ้ากรรมนายเวร) ไม่พูดถึง และมองไม่เห็น(ข้าพเจ้าหรือผู้ป่วย)

นี่แน่ **บุญชู** (สมมุติว่า คนป่วยชื่อ บุญชู) เธอจงมองโลกหรือตัวเองให้ว่างเปล่า ไม่มีตัวตน เมื่อเข้าใจมองโลก หรือตัวเองว่า ว่างเปล่า(ไม่มีตัวตน) มัจจุราช (เจ้ากรรมนายเวร) จะมองไม่เห็น

ขอกล่าวย้ำ อธิฐานขอให้เป็นจริงอย่างนั้นอย่างแท้จริง ขอกล่าวย้ำเป็นครั้งที่ 2 เป็นครั้งที่ 3

ผู้ใดประทุษร้ายหรือคิดร้ายต่อผู้ไม่เคยคิดร้ายต่อ ลงโทษผู้ที่ไม่เคยทำความผิดย่อมได้รับภัยร้ายแรง 10 ประการ อย่างใดอย่างหนึ่ง อย่างทันตาเห็น คือ

๑. ได้รับทุกขเวทนา หรือทุกข์ทรมานอย่างแรงกล้า

๒. สรีระร่างการถูกทำลาย

๓. เจ็บป่วยอย่างหนัก

๔. มีจิตฟุ้งซ่านอย่างหนัก อาจถึงกับเป็นบ้า

๕. ถูกทางราชการทำโทษอย่างรุนแรง

๖. ถูกกล่าวหาว่ามีความผิดอย่างร้ายแรง

๗. ญาติเสียชีวิตแทน

๘. ทรัพย์สมบัติมีอันพินาศฉิบหาย

๙. ไฟป่าหรือไฟไหม้บ้านชนิดไม่ทราบสาเหตุ ไม่น่าจะเกิดภัยเช่นนั้น

๑๐. ตายไปแล้วยังตกนรกชดใช้กรรมต่อ

มานี่ซิ ภิกษุทั้งหลาย มา ณ บัดนี้ ฉันขอเตือนพวกเธอทั้งหลายว่าสังขารทั้งหลาย (คือสิ่งที่ประกอบด้วย รูป เวทนา สัญญา สังขาร และวิญญาณ ปรุงแต่งให้เป็นตัวตน) มีความเสื่อมสิ้นสลายไปเป็นธรรมดา พวกเธอพึงดำรงชีวิตอยู่ ด้วยความไม่ประมาท (คือให้มีสติควบคุมเสมอ อยู่กับปัจจุบันด้วยความมีสติเสมอ)

นี่เป็นคำสอนครั้งสุดท้าย ก่อนที่พระพุทธองค์จะปรินิพพานซึ่งตรัสสอนด้วยความเป็นห่วง พระพุทธองค์ผู้ทรงไว้ซึ่งพระมหากรุณาธิคุณ ทรงตรัสรู้เห็นแจ้ง กำจัดกิเลสโดยพระองค์เอง ได้ทรง แสดงโอวาทปาฏิโมกข์ คือหลักคำสอนสำหรับผู้จะปฏิบัติตนเพื่อความหลุดพ้นจากกิเลส เป็นหลักการโดยย่อว่า ผู้ที่มุ่ต่อพระนิพพาน อันเป็นบรมสุข ต้องมีความอดทน เพียรพยายามเผาทำลายกิเลสให้สิ้นไป เพียรพยายามด้วยความ อดทนอดกลั้นอย่างแรงกล้าจนกว่าจะบรรลุเป้าหมาย (หากจะเร่งปฏิบัติเพื่อบรรลุเป้าหมาย) บำเพ็ญตัวเป็นนักบวชก็ขอให้เป็นนักบวชที่แท้จริง ไม่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน สงบกาย วาจา ใจ ไม่เบียดเบียนใคร ไม่ทำบาปโดยประการทั้งปวง ทำแต่กุศล ชำระจิตใจให้สะอาดผ่องใส ทั้งไม่กล่าวใส่ร้ายใคร ไม่ทำร้ายใคร รักษาศีลของตน ให้บริสุทธิ์ รู้จักประมาณตนในการฉัน การบริโภค (ใช้สอยปัจจัย ๔) ยินดีอยู่อาศัยในที่เงียบสงัด เพียรพยายามบำเพ็ญภาวนาให้เกิด ภาวนามยะปัญญา ที่แท้จริง

นี่แหละคือคือสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย (จบ)

เมตตานิสังสะสุตตะปาโฐ

อันข้าพเจ้าคือพระอานนท์เถระ, ได้สดับมาแล้วอย่างนี้, สมัยหนึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า, เสด็จประทับอยู่ที่เชตวันมหาวิหาร, อารามของอนาถะบิณฑิกะคฤหบดีแห่งสาวัตถี, ในการนั้นแล, พระผู้มีพระภาคเจ้า, ตรัสเรียกพระภิกษุทั้งหลายว่า, ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, ภิกษุเหล่านั้นทูลรับว่า, ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ,

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสคำนี้ว่า....

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, เมตตาอันเป็นไปเพื่อความหลุดพ้นแห่งจิตนี้, อันบุคคลบำเพ็ญจนคุ้นแล้ว, ทำให้มากแล้ว, ทำให้มากแล้วคือชำนาญให้ยิ่ง, เป็นที่พึ่งของใจ, ทำให้เป็นที่อยู่ของใจตั้งไว้เป็นนิจ, อันบุคคลสั่งสมอบรมแล้ว บำเพ็ญให้มากแล้ว, ย่อมมีอานิสงส์สิบเอ็ดประการ อย่างนี้,

อานิสงส์ ๑๑ ประการ เป็นแน่แท้ คือ

๑. หลับก็หลับอย่างเป็นสุข,

๒. ตื่นขึ้นก็เป็นสุข,

๓. ไม่ฝันร้าย,

๔. เป็นที่รักของเพื่อนมนุษย์ทั้งหลาย,

๕. เป็นที่รักของอมนุษย์ทั้งหลาย,

๖. เทวดาคุ้มครองรักษา, ปลอดภัยจากไฟไหม้ ปลอดภัยจากยาพิษ ปลอดภัยจากของมีคม,

๗. จิตเป็นสมาธิได้เร็ว,

๘. สีหน้าผ่องใส,

๙. ตายไปไม่หลงทาง,

๑๐. หากไม่สามารถบรรลุเป็นพระอริยะ อย่างน้อยก็จะได้เกิดเป็นพรหม

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย, เมตตาอันเป็นไปเพื่อความหลุดพ้นแห่งจิตนี้, อันบุคคลบำเพ็ญจนคุ้นแล้ว, ทำให้มากแล้ว, ทำให้มากแล้วคือชำนาญให้ยิ่ง, เป็นที่พึ่งของใจ, ทำให้เป็นที่อยู่ของใจตั้งไว้เป็นนิจ, อันบุคคลสั่งสมอบรมแล้ว, บำเพ็ญให้มากแล้ว, ย่อมมีอานิสงส์ ๑๑ ประการอย่างนี้แลฯ

ความเจริญอายุ ความเจริญทรัพย์ ความเจริญศิริ ความเจริญยศ ความเจริญกำลัง ความเจริญวรรณะ ความเจริญสุข จงมี (แก่ท่าน) ในกาลทั้งปวง

ทุกข์โรคภัย แลเวรทั้งหลาย ความโศกศัตรู แลอุปัทวะทั้งหลาย

ทั้งอันตรายทั้งหลายเป็นอเนก จงพินาศไปด้วยเดช

ความชำนะความสำเร็จ ทรัพย์ลาภ ความสวัสดี ความมีโชค ความสุช กำลัง
ศิริ อายุ แลวรรณะ โภคะ ความเจริญ แลความเป็นผู้มียศ
แลอายุยืนร้อยปี แลความสำเร็จกิจในความเป็นอยู่จงมีแก่ท่าน ฯ

ขอสรรพมงคล จงมีแก่ท่าน
ขอเหล่าเทพยดาทั้งปวงจงรักษาท่าน
ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้าทั้งปวง
ขอความสวัสดีทั้งหลาย จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ
ขอสรรพมงคล จงมีแก่ท่าน
ขอเหล่าเทพยดาทั้งปวงจงรักษาท่าน
ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมทั้งปวง
ขอความสวัสดีทั้งหลาย จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ
ขอสรรพมงคล จงมีแก่ท่าน
ขอเหล่าเทพยดาทั้งปวงจงรักษาท่าน
ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์ทั้งปวง
ขอความสวัสดีทั้งหลาย จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ

****

